

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Varhoven kasatsionen sad (Bulgaaria) 22. mail 2017 – Wiemer & Trachte GmbH (pankrotis) versus Zhan Oved Tadzher

(Kohtuasi C-296/17)

(2017/C 256/11)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Varhoven kasatsionen sad

Põhikohtuasja pooled

Hageja ja kassatsioonkaebuse esitaja: Wiemer & Trachte GmbH (pankrotis)

Kostja ja vastustaja kassatsioonimenetluses: Zhan Oved Tadzher

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 29. mai 2000. aasta määruse (EÜ) nr 1346/2000⁽¹⁾ artikli 3 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et selle liikmesriigi, mille territooriumil algatati maksejõuetusmenetlus, kohtutel on tagasivõitmise hagi menetlemiseks kostja vastu, kelle asu- või elukoht on teises liikmesriigis, erandlik kohtualluvus või on pankrotihalduril määruse artikli 18 lõikes 2 sätestatud juhtumil õigus esitada tagasivõitmise hagi selle liikmesriigi kohtule, mille territooriumil on kostja asu- või elukoht, kui pankrotihalduri tagasivõitmise hagi toetub teises liikmesriigis vallasvara suhtes tehtud käsutusele?
2. Kas on võimalik määruse nr 1346/2000 artikli 24 lõikes 2 koostoimes lõikega 1 ette nähtud kohustusest vabanemine kohustuse täitmisel võlgnikule liikmesriigis, mis toimus äriühingust võlgniku selles liikmesriigis registrisse kantud tegevuskoha juhataja kaudu, kui kohustuse täitmise ajal oli teises liikmesriigis võlgniku vara suhtes esitatud maksejõuetusmenetluse algatamise avaldus ning määratud ajutine pankrotihaldur, kuid maksejõuetusmenetluse algatamise kohta ei olnud tehtud veel otsust?
3. Kas määruse nr 1346/2000 artikli 24 lõige 1 kohustuse täitmise kohta on kohaldatav rahasumma võlgnikule tasumise korral, kui selle rahasumma ülekandmist võlgnikult kohustuse täitjale loetakse pankrotikohtu siseriikliku õiguse kohaselt kehtetuks ning kehtetus tuleneb maksejõuetusmenetluse algatamisest?
4. Kas puuduva teadmise eeldamine vastavalt määruse nr 1346/2000 artikli 24 lõikele 2 on kohaldatav, kui määruse artikli 21 lõike 2 teises lauses nimetatud organid ei ole võtnud vajalikke abinõusid, tagamaks pankrotikohtu otsuste, millega määrati ajutine haldur ja kehtestati põhimõtte, mille kohaselt äriühingu käsutused on kehtivad vaid ajutise pankrotihalduri nõusolekul, avaldamist selle liikmesriigi registris, mille territooriumil on võlgniku tegevuskoht, kui liikmesriik, kus on tegevuskoha asukoht, näeb ette nimetatud otsuste kohustuslikku avaldamist, kuigi ta tunnustab neid vastavalt määruse artiklile 25 koostoimes artikliga 16?

⁽¹⁾ EÜT 2000, L 160, lk 1; ELT eriväljaanne 19/01, lk 191.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Conseil d'État (Prantsusmaa) 23. mail 2017 – France Télévisions SA versus Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

(Kohtuasi C-298/17)

(2017/C 256/12)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Conseil d'État (kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu, Prantsusmaa)

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: France Télévisions SA

Vastustajad: Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (kõrgem audiovisuaalnõukogu (CSA))

Eelotsuse küsimused

1. Kas ettevõtjat, kes pakub televisioonisaadete vaatamist internetis voogedastuse teel ja otseülekanadena, tuleb ainult selle asjaolu tõttu pidada ettevõtjaks, kes pakub raadio- või televisiooniülekannete üldsusele edastamiseks kasutatavat elektroonilist sidevõrku 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ⁽¹⁾ artikli 31 lõike 1 tähenduses?
2. Kui esimesele küsimusele tuleb vastata eitavalt, siis kas liikmesriik võib ilma direktiivi või muid Euroopa Liidu õigusnorme rikkumata näha ette raadio- või televisiooniteenuste edastamise kohustuse, mis lasub ühtaegu nii elektroonilisi sidevõrke käitavatel ettevõtjatel kui ka ettevõtjatel, kes ilma neid võrke käitamata pakuvad Internetis voogedastuse teel ja otseülekanadena televisioonisaadete vaatamist?
3. Kui teisele küsimusele tuleb vastata jaatavalt, siis kas liikmesriigid võivad teenuste edastajate puhul, kes ei käita elektroonilisi sidevõrke, loobuda kehtestamast edastamiskohustuse suhtes kõiki 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ artikli 31 lõikes 1 ette nähtud tingimusi, samas kui need tingimused kehtivad direktiivi kohaselt võrkude käitajate suhtes?
4. Kas liikmesriik, kes kehtestas teatud raadio- või televisiooniteenuste edastamise kohustuse teatud võrkudes, võib ilma direktiivi rikkumata näha nende teenuste puhul ette kohustuse nõustuda nende edastamisega kõnealustes võrkudes, sealhulgas veebisaidil edastamise puhul, kui asjaomane teenus edastab ise Internetis oma saateid?
5. Kas direktiivi 2002/22/EÜ artikli 31 lõikes 1 ette nähtud tingimust, et märkimisväärsele hulgale edastamiskohustusega hõlmatud võrkude lõppkasutajatest peavad need võrgud olema raadio- või televisiooniülekannete vastuvõtmiseks peamine vahend, peab internetis edastamise osas käsitlema kõiki neid kasutajaid arvestades, kes vaatavad televisioonisaateid internetivõrgus voogedastuse teel ja otseülekanadena, või ainult üksi edastamiskohustusega veebisaidi kasutajaid arvestades?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiiv 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv) (EÜT L 108, lk 51; ELT eriväljaanne 13/29, lk 367).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Varhoven administrativen sad (Bulgaaria) 29. mail 2017 – Geocycle Bulgaria EOOD versus Direktor na direksia „Obzhalyvane i danachno-osiguritelna praktika“ – Veliko Tarnovo, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Kohtuasi C-314/17)

(2017/C 256/13)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Varhoven administrativen sad

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Geocycle Bulgaria EOOD

Vastustajad kassatsioonimenetluses: Direktor na direksia „Obzhalyvane i danachno-osiguritelna praktika“ – Veliko Tarnovo, pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite